

L'ou de Columbus

■ **Solo en casa.** Direcció: Chris Columbus. Guió: John Hughes. Fotografia: Julio Macat. Intèrprets: Macaulay Culkin, Joe Pesci, Daniel Stern, Catherine O'Hara, John Heard. EUA, 1990.

¿Sabíeu que Cristòfor Colom esgrigué *Gremlins*? ¿I els *Goonies*? ¿I que, actualment, es dedica a dirigir pel·lícules? No es tracta del descobridor d'Amèrica, és clar, sinó de Chris Columbus, nascut a Warren, Ohio, el 1960, el nom del qual, tot i estar anglosaxonitzat, el converteix sense discussió en el candidat més idoni al títol de cineasta oficial del cinquè centenari.

Ara que és Nadal s'acaba d'estrenar *Solo en casa*, la tercera realització de Columbus –la primera tractava d'un fan que segresta Elvis Presley i la segona de les peripècies d'un cangur, ambdues inèdites a Espanya, segurament per a sort nostra– i no és una coincidència casual perquè es tracta de l'única pel·lícula d'aquestes festes que s'acosta a les qualitats que ha de tenir –com tenien *De ilusión también se vive* i *Qué bello es vivir*– un bona pel·lícula natalenca: distraure tota la família i contar una història situada en Nadal. I no deixa de tenir gràcia que els personatges principals, separats per milers de quilòmetres, vegem *De ilusión también se vive* en un barri ric de Chicago i *Qué bello es vivir*, doblada al francès, a París.

CUANDO LA FAMILIA McCALLISTER SE MARCHA DE VACACIONES
OLVIDAN UN PEQUEÑO DETALLE... KEVIN

SOLO en CASA

SOLO LOS VENCEDORES SOBREVIVEN

TWENTIETH CENTURY FOX
JOHN HUGHES... CHRIS COLUMBUS
HOME ALONE MACAULAY CULKIN • JOE PESCI
DANIEL STERN • JOHN HEARD • CATHERINE O'HARA
JOHN WILLIAMS... RAJA GOSSNELL
JOHN MUTO... JULIO MACAT
MARK LEVINSON & SCOTT ROSENFELO • JACQUIN GOTT
JOHN HUGHES... CHRIS COLUMBUS

L'espectador de Chicago és un nen de vuit anys anomenat Kevin. Els espectadors de París en són els pares, germans, germanes, cosines, cosins, oncles i ties que a mitjan trajecte d'un vol transatlàntic per a passar unes vacances a França descobriren que s'han deixat Kevin sol a casa. Una casa enorme, on una tempesta ha avariat el telèfon, amb tots els veïns fora, de vacances i una parella

de lladres que esperen fer l'agost al desembre, mentre la frenètica mare tracta de trobar algun vol que la dugui de tornada als EUA.

No és, però, cap drama, perquè Kevin gaudeix com mai de la seva nova independència i es lliura feliç a modestos plaers prohibits: menjar pizzes, veure vídeos violents, etc. Quan els lladres proven d'envair la casa per desvalisar-la, Kevin no serà una víctima indefensa com l'Audrey Hepburn de *Sola en la oscuridad*, sinó que defensarà el terreny domèstic amb la mateixa ferotgia que Dustin Hoffman en *Perros de paja*. És una violència de *cartoon*, naturalment, però una violència ben considerable que Columbus administra amb una

mica de sadisme de caire *Gremlins*, però sense la seva fantasia.

Amb tot, això no és l'aspecte més interessant de la pel·lícula, sinó l'èxit extraordinari que a assolit a Amèrica el propassat novembre. De la mateixa manera que la religiositat fonamentalista de *Ghost* pot expressar en certa mesura la confusió moral de l'Amèrica de Bush, la bel·lilitat caricaturesca de *Solo en casa* pot dir entre línies alguna cosa sobre la frustració dels americans angoixats per la crisi del Golf, sobre l'ansia d'acabar la separació i ser tots reunits a casa novament. Les pel·lícules podran ser ximples, però rares vegades innocents.

Josep Lluís Guarner

DISTRIBUIDORA